

Chương 19

Đại Hoang Sơn

Lâm Viết Hùng và Thanh Hồng Song Nhạn vừa chạy ra khỏi u cốc độ năm trăm dặm đường thì rẽ vào một con đường lớn, uốn quanh cạnh mé rừng.

Bỗng từ xa cát bụi bay nghịt trời, tiếp theo đó tiếng vó ngựa chạy rộn rập.

Ba người cha kịp phóng đi thì đã thấy xuất hiện mời hai tên áo xanh bịt mặt, lưng đeo trường kiếm.

Lâm Viết Hùng “hừ” một tiếng lạnh lùng, ý nghĩ háo sát hiện ra trong đôi mắt chàng.

Chàng nhủ thầm:

- Bọn này chính là các cao thủ của U Vương Quỷ Điện. Ta tập luyện hai môn thần công mất hai tháng trường, nhân đây cũng nên đem thử nghiệm.

Mời hai cao thủ Quỷ Điện thấy ba thầy trò Lâm Viết Hùng lập tức dừng ngựa đứng dàn hàng ngang cách ba trượng, với ánh mắt sáng quắc.

Chúng kinh ngạc vì thấy Thanh Hồng Song Nhạn. Hai quái nhân nữa người nữa ngợm, lông lá đầy mình, lại theo hộ vệ Lâm Viết Hùng.

Thanh Hồng Song Nhạn bước tới cung kính hỏi Lâm Viết Hùng:

- Thưa chủ nhân! Lũ chuột này là người của U Vương Quỷ Điện đó.

Lâm Viết Hùng nói:

- Phải!

- Thưa chủ nhân! Chủ nhân định xử trí thế nào ?

- Giết!

Giọng nói của Lâm Viết Hùng làm cho bọn U Vương Quỷ Điện rúng động. Mời hai thanh trường kiếm vung lên, vận sức chờ đợi.

Thanh Hồng Song Nhạn sánh vai tiến tới, ép mời hai thanh trường kiếm của đối phương.

Mời hai tên thanh y bịt mặt này trình độ võ thuật xếp vào hạng thứ tư trong Quỷ Điện. Tuy nhiên, trên giang hồ họ là những kẻ chọc trời khuấy nước, vì thế họ mới được phái đi tìm các nhân vật thuộc các môn phái khác để thanh toán.

Nay không ngờ họ phải chạm trán với hai quái nhân này, khiến họ kinh hãi, đưa mắt ra hiệu cho nhau, rồi từ từ biến đổi thể đứng vây Song Nhạn vào giữa, đồng thời rú lên một tiếng đồng loạt vung kiếm tấn công.

Ha...Ha...Ha... Hi...Hi...Hi... Hai tiếng cười, một trầm hùng, một nhu hoà quyện vào nhau hợp thành một âm thanh quái dị.

Lư Tiếng cười cha dứt thì thân hình của Song Nhạn đã lăn xả vào trong vùng kiếm quang của đối thủ.

Tức thì giữa chiến tràng nổi lên vài tiếng rên thê thảm, rồi những thây run rẩy ngã gục xuống, máu chảy lai láng.

Chỉ trong chớp mắt, tiếng rên la thảm thiết cũng tắt lịm dần dưới thân người vùng máu tu ối rộng hơn bốn thước vuông.

Thanh Hồng Song Nhạn chỉ dùng có mấy chiêu mà đã hủy diệt cả mời hai cao thủ trong U Vương Quỷ Điện, thật là một công lực hùng hậu cha từng thấy.

Tuy địch thủ đã chết hết, nhưng Lâm Viết Hùng thấy những đồng xương tan thối nát, vùi sâu dưới vũng máu tời cũng phải kinh ngạc.

Song Nhạn diệt hết mời hai cao thủ áo xanh, liền bước tới trước mặt Lâm Viết Hùng chấp tay nói:

- Chúng tôi vâng lệnh chủ nhân đã làm xong.
- Được! Chúng ta tiếp tục lên đường.

Tiếng nói Lâm Viết Hùng cha dứt thì đã có ba bóng người mặc áo xanh bịt mặt rón rén bên mé rừng nhặt các xác chết vừa rồi.

Lâm Viết Hùng nói:

- Đó là bọn thuộc hạ của chúng. Ta không cần phải sát hại. Thôi! Chúng ta đi.

Chàng hướng về phía Bắc, lách mình một cái, phi thân đi trước.

Thanh Hồng Song Nhạn cũng lẹ làng lớt theo. Thân pháp của ba người này nhanh như tên bắn.

Chớp mắt ba người đã đi xa hơn trăm dặm đường.

Lâm Viết Hùng nói với Song Nhạn:

- Các người tình nguyện theo ta, nhưng cha được chữa độc. Ta muốn tìm thuốc chữa độc cho các người trước rồi sẽ tính việc tìm kiếm U Vương Quỷ Điện báo thù.

Song Nhạn nói:

- Chủ nhân có ý nghĩ như thế chúng tôi rất đội ơn. Trước đây chúng tôi có nghe đồn Bách Độc Ma Tôn là một vị tiên bối võ lâm khét tiếng về môn chữa độc. Nếu tìm người ấy may ra chữa được.

Lâm Viết Hùng nói:

- Ta cũng có nghe nói đến. Nhưng Bách Độc Ma Tôn đã xa lánh giang hồ lâu rồi, chẳng biết còn sống hay đã chết!

Song Nhạn nói:

- Không! Bách Độc Ma Tôn còn sống và đang ẩn thân nơi Đại Hoang Sơn để nghiên cứu về độc dược.

Lâm Viết Hùng nói:

- Nếu vậy dù khó khăn đến đâu ta cũng tìm đến để xin thuốc chữa độc cho hai người.

Song Nhạn lo lắng:

- Đại Hoang Sơn là chỗ cấm địa, lâu nay võ lâm giang hồ không ai dám đến đó cả.

- Tại sao ?

- Vì trước đây mười năm, quần hùng võ lâm có tranh nhau một báu vật gọi là Phật Châu Lệnh. Nhưng về sau, xâu chuỗi ấy lọt vào tay Bách Độc Ma Tôn, và ông ta lại bỏ giang hồ đến ẩn cư tại Đại Hoang Sơn. Từ đó đến nay không có một ai dám đến đó.

Lâm Viết Hùng nói:

- Chúng ta không thể sợ nguy hiểm mà không tìm đến.

Lời nói của Lâm Viết Hùng như một mệnh lệnh, khiến Song Nhạn không dám bàn cãi nữa, phải nổi gót lên đường.

Ba người đi thẳng về hướng Bắc, dùng thuật kinh công vọt suối băng ngàn, không cần theo đường lộ. Chỉ một giờ sau, ba người đã vào nơi núi rừng trùng điệp, và họ vọt qua những đỉnh cao chót vót.

Đi một lúc nữa, trước mặt ba người hiện ra một gò núi chọc trời, chung quanh bóng nhẵn như tường nhà, không thấy một cây cỏ nào mọc cả.

Lâm Viết Hùng quay lại, chỉ hòn núi trọc, hỏi Song Nhạn:

- Đây có phải Đại Hoang Sơn không ?

Thanh Nhạn nói:

- Trước kia chúng tôi có dịp đi ngang qua vùng này, và biết rõ Đại Hoang Sơn ấy.

Tuy nhiên, không một ai dám vọt lên núi.

Lâm Viết Hùng thấy vẻ sợ sệt của hai người, liền hỏi:

- Các người sợ à ?

Song Nhạn nói:

- Chúng tôi đã thề dù chết sống cũng quyết theo chủ nhân, thì nguy hiểm đến đâu cũng chẳng dám từ chối, huống chi việc này chủ nhân đã vì chúng tôi.

Lâm Viết Hùng thấy hòn núi trọc bằng đá láng, cách chừng hai dặm, liền nghiêm sắc mặt nói với Song Nhạn:

- Các người đứng đây, để một mình ta lên.

Song Nhạn nói:

- Chúng tôi không muốn rời chủ nhân.

- Không! Ta muốn mạo hiểm một mình thôi.

- Chúng tôi không nỡ để chủ nhân đi một mình. Chúng tôi không an lòng.

- Đây không phải là chuyện nguy hiểm, vì chúng ta đâu phải là kẻ thù của Bách Độc Ma Tôn!

- Nhưng lão ma ấy có tánh kỳ quái lắm! Ai đã phạm đến vùng cấm địa của lão thì nhất định lão không dung tình.

- Ô! Các người cứ yên tâm! Ta đã có cách đối phó.

Song Nhạn nói:

- Chúng tôi xin theo lên núi và đứng đằng xa đề phòng bất trắc kịp thời đôi phó.

- Khỏi!

- Nhưng.. - Hai người cứ chờ ta ở đây. Bất luận gặp điều gì cản trở, các người cũng chớ xen vào.

Song Nhạn thấy Lâm Viết Hùng đã quyết định chỉ còn biết cuối đầu tuân lệnh, nhưng đôi mắt cả hai đều róm lệ.

Lâm Viết Hùng thấy lòng trung thành của đôi Song Nhạn, nên cảm động nói:

- Thôi, ta cho hai người theo ta.

Song Nhạn mừng rỡ phóng mình lướt tới.

Ba người như ba cái bóng mờ, phi thân lên đỉnh Hoang Sơn.

Vọt khỏi lưng chừng núi độ hơn năm chục trượng, ba người thấy một thung lũng rộng hơn mười trượng, hai bên vách đá cao sừng sững thông vào đỉnh núi.

Lâm Viết Hùng cứ rảo bước dọc theo thung lũng đi được một lúc thì gặp một khe đá như một miệng hang, chỉ vừa một người đi qua.

Chàng buộc miệng “ồ” lên một tiếng, nói:

- Cứ vào!

Dứt lời, chàng lách mình xuyên qua kẹt đá. Song Nhạn cũng vội lách lách mình đi theo.

Đi cha đây năm trượng, Lâm Viết Hùng lại gặp một miệng hầm rộng hơn hai thước, chàng cúi đầu dòm xuống chỉ thấy toàn màu đen như mực, và hắt lên một mùi ẩm ướt nghe lạnh mình.

Song Nhạn bước tới bên chàng, nói:

- Chủ nhân định xuống hầm này sao ?

Chàng như đang mải mê suy nghĩ điều gì, nên không đáp. Song Nhạn thấy vậy không dám hỏi nữa, chỉ trở mắt nhìn và dự đoán:

- Có lẽ dưới hầm này có nhiều nguy hiểm.

Giữa lúc đó, ba người lại nghe có tiếng rên rĩ từ dưới màn đen vọng lên.

Lâm Viết Hùng nói:

- Tại sao có chuyện lạ lùng ?

Chàng lặng lẽ bước xuống. Song Nhạn cũng không còn do dự, vội phóng mình nhảy theo.

Đi sâu xuống hơn một trăm trượng, thì đáy hầm lại rộng hơn ba căn phòng. Lâm Viết Hùng đưa mắt nhìn quanh, rồi mỉm một nụ cười hy vọng nói:

- Nơi này có lẽ gọi là hắc cốc.

Song Nhạn ngơ ngác hỏi:

- Chủ nhân cha đến đây lần nào sao biết được ?

Lâm Viết Hùng nói:

- Một cái hang tối đen như thế này không gọi là hắc cốc thì còn gọi là gì ?

Song Nhạn cười lớn:

Ba bóng người đang lướt nhanh vào bóng tối thì bỗng thấy hai người hiện ra chặn đường và hét lớn:

- Đứng lại!

Lâm Viết Hùng và Song Nhạn đều giật mình dừng bước, thấy hai người chặn đường là hai gã trung niên Hán tử, mặc áo xanh và bịt mặt, một người tay cầm kiếm đầu quý, một người tay cầm roi cương tiết.

Hai hán tử này lúc đầu tuy có vẻ hung bạo, nhưng vừa nhìn thấy hình dạng của đôi Song Nhạn thì mặt họ liền biến sắc.

Người cầm roi nhìn sững một cái rồi bảo tên đồng bọn:

- Lui mau!

Song Nhạn “hừ” một tiếng lạnh lùng, rồi lách mình xông tới.

Tiếp đến nghe một tiếng la đau đớn, hai tên hán tử chân đường đã chết trong tay Song Nhạn rồi.

Lâm Viết Hùng cau mày nói:

- Bọn áo xanh bịt mặt là đồ đảng của Quỷ Điện. Chúng có mặt nơi đây là chuyện bất thường.

Sao không bắt nó để tra hỏi lại giết ầu thả như vậy ?

Song Nhận nghe nói biết lỗi cúi đầu nói:

- Chúng tôi rất đắc tội.

Lâm Viết Hùng nói:

- Đại Hoang Sơn lâu nay cao thủ giang hồ không ai dám đến, thế hiện nay chúng nó lại xuất hiện nơi đây. Chúng ta phải đề phòng.

Ba người theo đường hầm đen ngòm tiếng sâu vào.

Song Nhận nói:

- Trước, chúng tôi nghe đồn trên Đại Hoang Sơn có hai nơi trắc trở là Hắc Cốc và Độc Trì. Nếu nơi đây là Hắc Cốc thì còn Độc Trì nơi nào ?

Chớp mắt, ba người chạy quá ba dặm đường hầm.

Đường đi mỗi lúc càng quanh co, khúc khuỷu, thỉnh thoảng lại có những mô đá nhô ra như những bóng ma chập chờn chặn đường.

Cảnh tượng này dù ai có gan dạ đến đâu cũng phải lạnh mình.

Chớp mắt ba người đã chạy qua ba dặm đường hầm. Bỗng Lâm Viết Hùng dừng chân lại nói:

- Đã tới nơi rồi! Tại sao có tiếng người xao động. Chúng ta hãy núp vào một chỗ kín để rình xem tự sự.

Song Nhận cúi đầu tuân lệnh.

Cả ba núp vào kẹt đá, cách đó chừng mời trượng.

Họ dõi mắt về phía trước thấy trên một cái hồ lớn, ánh nước lằng tằng như màu bạc, nhá nhem trong bóng tối, trên bờ hồ nhiều bóng người lố nhố.

Song Nhận nói nhỏ:

- Cái hồ này chính là Độc Trì rồi!

Lâm Viết Hùng nhìn thấy trên bờ hồ toàn là bọn thanh y bịt mặt, già có trẻ có, kinh ngạc nói:

- U Vương Quỷ Điện phái người đến Hắc Cốc để làm gì ?

Bỗng nghe trong bọn thanh y bịt mặt nói:

- Nếu lão độc vật ấy không xuất hiện thì làm sao cứu mạng được Hàn công tử ?

Một tên khác trả lời:

- Chúng ta vâng lệnh Đế Quân đến đây mà không làm tròn sứ mạng thì không mong sống sót đâu.

Một tên khác xen vào:

- Nếu lão Bách Độc Ma Tôn không ra mặt thì chúng ta dùng hoa? pháo phá nát Hắc Cốc này, xem lão còn ẩn mặt nơi đâu ?

Lâm Viết Hùng lấy làm lạ, nghĩ thầm:

- Bọn này đến đây cầu thuốc chữa độc cho một bệnh nhân gọi là Hàn công tử.

Vậy Hàn công tử là ai ? Nhất định là Hàn Sĩ Hạ rồi! Vậy Hàn Sĩ Hạ với Đế Quân Quỷ Điện phải có quan hệ mật thiết với nhau. Nhưng ai đã dùng độc dược đã thương Hàn Sĩ Hạ đến nỗi phải bị bệnh nặng như vậy ?

Chàng đang thắc mắc, một lão già trong bọn nói:

- Đế Quân nóng lòng không tin lời ta chứ cần gì phải đến đây cầu cứu lão độc vật này cho mệt. Cứ dùng thuốc kháng độc của ta một thời gian sẽ khỏi ngay.

Lâm Viết Hùng nghe lão nói, biết lão cũng là một tay có bản lĩnh về độc dược.

Nhưng một gã trung niên bị mặt cãi lại:

- Nay Đường chủ Quỷ Độc lão ma! Nếu thuốc kháng độc của lão mà thắng được nội chất độc trong Độc Trì thì tôi xin trở về phục lệnh Đế Quân, nhờ lão chuyên chữa cho Hàn công tử.

Lão già gọi là Quỷ Độc lão ma cười ha hả nói:

- Có gì mà các ngươi không tin! Để ta thí nghiệm cho mà xem. Các ngươi nên biết nước trong Độc Trì này dù người nào thịt đồng xương sắt mà dính vào một giọt cũng bị thịt rữa xương tan. Các ngươi muốn trông thấy sự tàn phá khủng khiếp của chất độc trong cái ao này không ?

Tên trung niên bị mặt nói:

- Tôi chỉ nghe nói mà cha thấy bao giờ.

Quý Độc Lão Ma nắm một tên bộ hạ ném xuống Độc Trì.

Thật quả là chuyện phi thường.

Mặt nước Độc Trì sôi lên sùng sục, cả thịt xương của tên bộ hạ ấy tan rã ra và tiêu mất, không còn tăm dạng gì nữa.

Cả bọn trở mắt nhìn, và le lưỡi lắc đầu sợ sệt.

Quý Độc Lão Ma lại nói:

- Đây ta có loại kháng độc này, có thể trừ được chất độc của nước Độc Trì. Nếu thoa vào người thì nước Độc Trì không thể hại người được.

Đoạn lão thò trong bọc lấy ra một cái lọ nhỏ có đụn thuốc bột. Lão bảo tên bộ hạ khác:

- Người thoa thuốc này vào đôi chân rồi thòng chân xuống ao xem thử.

Tên bộ hạ sợ hãi la lên:

- Xin Đường chủ lão độc chớ bắt tôi làm cái chuyện nguy hiểm này.

Quý Độc Lão Ma là một người mang danh vị Đường chủ trong Quý Điện đầu phải nhỏ. Vì vậy, mặc dù tên bộ hạ sợ hãi, lão vẫn ra lệnh phải tuân hành.

Tên bộ hạ đôi chân run rẩy, trút lọ thuốc bột của lão thoa nhiều khắp cả hai chân, rồi ngồi trên bờ ao thòng chân xuống.

Mọi người trở mắt nhìn theo.

ác hại thay, thuốc kháng độc của Lão Ma không có công hiệu, đôi chân của tên bộ hạ đó vừa thòng xuống tới mặt nước thì nước sôi lên làm cho hai chân của hắn tan rã ra thành nước.

Hắn hét lên:

- Chết tôi rồi lão độc ơi!

Thấy thuốc kháng độc không công hiệu, Quý Độc Lão Ma vênh ngược hàm râu lên, đưa chân đá tên bộ hạ lăn cù xuống nước xương thịt rã tan hết.

Cả bọn áo xanh bịt mặt còn lại đứng nhìn lão sững sốt, khiến cho lão hồ hèn, đưa tay gọi tên bộ hạ khác, nói:

- Hãy lại đây, ta còn một thứ thuốc kháng độc nữa, mạnh hơn, có thể trừ chất độc được.

Tên bộ hạ nghe kêu tái mặt, hai chân như dính cứng dưới mặt đất, không nhất lên nổi.

Đang lúc nóng lòng, thấy tên bộ hạ mặt xanh, đôi mắt trắng toạt đứng nhìn, lão hét lên:

- Người không tuân lệnh sao ?

Tên bộ hạ nói:

- Thưa Đường chủ! Tại sao Đường chủ bắt chúng tôi làm con vật hy sinh để thí nghiệm. Nếu không thỉnh cầu được Bách Độc Ma Tôn thì trở về phục lệnh là xong.

Quý Độc Lão Ma trợn mắt nói:

- Sinh mạng của người quý hơn sinh mạng của Hàn công tử sao ? Ta cần các người hy sinh vài đứa để rút kinh nghiệm, nếu không thỉnh cầu được lão Bách Độc Ma Tôn thì cũng có thể chế được thuốc chữa cho Hàn công tử chứ.

Tên bộ hạ la lên:

- Hàn công tử mê gái, bị con gái hạ độc thì ráng mà chịu, tại sao lại bắt kẻ khác thế mạng. Không biết Lý Hương Xưa là đệ tử của Bách Độc Ma Tôn hay sao mà theo chọc ghẹo.

Câu nói ấy làm cho Lâm Viết Hùng giật mình đánh thót một cái:

- à! Té ra Hàn Sĩ Hạ đã bị Lý Hương Xưa hạ độc đến nỗi đang nguy hiểm đến tánh mạng. Lý Hương Xưa là đệ tử của Bách Độc Ma Tôn là phải rồi nhưng trước kia chàng cha hề thấy nàng dùng chất độc bao giờ kia mà. Nhưng Lý Hương Xưa sư muội của chàng bây giờ ở đâu ? Sau khi hạ độc Hàn Sĩ Hạ thì sinh mạng ra thế nào, có bị Quỷ Điện làm hại không ?

Mặt chàng nóng như lửa đốt, Chàng nghĩ thầm:

- Bọn này bị Lý Hương Xưa đồ đệ của Bách Độc Ma Tôn hạ độc, lại đến cầu Bách Độc Ma Tôn giải cứu, quả là chuyện thất sách. Hèn chi Bách Độc Ma Tôn không ra mặt là phải.

Trong lúc chàng đang suy nghĩ thì Quý Độc Lão Ma hét lên một tiếng, phóng mình đến nắm tên bộ hạ quăng ùm xuống Độc Trì, và nói lăm nhăm:

- Kẻ nào không tuân lên thì kẻ ấy phải chết.

Tội nghiệp tên bộ hạ. Hắn chỉ kịp ré lên một tiếng thân thể đã tan ra nước.

Cha chịu thôi. Quỷ Độc Lão Ma còn vẫy tay gọi tên bộ hạ khác để dùng thuốc thí nghiệm.

Tên bộ hạ này vì thấy đồng bọn không tuân lệnh bị lão Quỷ Độc ném xuống ao, nên không dám cường lại, nhưng vì khiếp sợ quá, hai chân run rẩy không đi được, phải bò càng xuống đất, lếch tới như một con chó sợ chủ nhà vậy.

Lần này Quỷ Độc Lão Ma không dùng loại thuốc trắng mà dùng loại thuốc vàng trong một chiếc lọ khác.

Tên bộ hạ nói:

- Xin Đường chủ thoa vào cánh tay của kẻ hèn hạ này, ruồi mất một cánh tay thì cũng còn đi đứng kiếm ăn qua ngày được, hơn là cụt đôi chân.

Quỷ Độc Lão Ma cười hề hề:

- Mày khôn ngoan đấy! Có trí khôn như vậy tại sao lại giữ địa vị môn nhân. Nếu ta thí nghiệm thành công sẽ xin Đế Quân cho ngươi giữ chức Tổng quản.

- Đa tạ lòng tốt của Đường chủ. Nhưng kẻ hèn hạ này không chút hy vọng nào.

Quỷ Độc Lão Ma vênh râu nói:

- Thằng nhỏ khờ khạo! Ta suốt đời tận tụy để nghiên cứu chất độc, lẽ nào không có cách trừ được chất nước trong Độc Trì ư ?

Dứt lời, lão đã thoa xong thuốc vào tay tên bộ hạ, từ bàn tay lên đến cánh tay.

Xong lão cầm cánh tay của tên bộ hạ đứt sâu xuống mặt nước.

Xi...Xi... Nước sôi xì xì! Cánh tay của tên bộ hạ rút lên chỉ còn có một khúc thịt nơi gần bả vai. Tên đồ đệ không dám la lên, sợ lão quỷ bị thẹn đá hấn văng xuống ao mất mạng.

Gã trung niên bịt mắt thấy Quỷ Độc Lão Ma đã thí nghiệm hai lần không kết quả mà còn mất mạng ba tên bộ hạ nên xen vào:

- Lão Đường chủ! Chúng ta tuân lệnh Đế Quân nếu không gặp mặt Bách Độc Ma Tôn thì hủy phá Hắc Cốc. Vậy thì cứ thực hiện mệnh lệnh ấy mà thôi.

- Có thể tìm cách khác được không?

- Không! Lệnh của Đế Quân không thể làm trái đi được.

- Ô! Thế thì chúng ta phải thi hành ngay.

Lâm Viết Hùng nói với Song Nhạn:

- Ta giao cho hai người hạ sát hết bọn người đứng trên Độc Trì, riêng lão Quỷ Độc kia để mặc ta. Vì hắn là một tên độc thủ.

Thanh Nhạn, Hồng Nhạn cúi đầu tuân lệnh.

Vừa lúc ấy, nước trong Độc Trì hùng hục sôi lên, rồi một quái nhân từ dưới đáy nước xuất hiện.

Lâm Viết Hùng đưa tay cản Song Nhạn lại:

- Hãy khoan hành động đã.

Bọn người áo xanh bịt mặt toan dùng chất nổ phá hủy Hắc Cốc và Độc Trì thì bỗng thấy một lão nhân tóc trắng nhảy vọt lên, tất cả đều kinh ngạc.

Quỷ Độc Lão Ma buột miệng kêu lên:

- Bách Độc Ma Tôn!

Thật lạ lùng làm sao, lão nhân tóc trắng từ dưới Độc Trì nhảy lên, nhưng trên người không hề dính một tí nước nào.

Quỷ Độc Lão Ma mặt tái mét, cúi đầu thi lễ, hỏi:

- Lão tiên bối có phải là người mà giang hồ gọi là Bách Độc Ma Tôn không ?

- Đúng! Còn chúng bay đến đây làm gì ?

- Vãn bối... Vâng lệnh Đế Quân Quỷ Điện đến đây cầu thuốc để chữa độc.

Bách Độc Ma Tôn cười lớn:

- Ha! Ha! Cầu thuốc chữa độc!

Tiếp theo đó lão hét lên một tiếng như sấm:

- Lui ngay!

Chỉ một cái phất tay của lão, các cao thủ Quỷ Điện bị luồng gió ép tới, người người muốn le lưỡi, vội tranh nhau bỏ chạy ra ngoài.

Liền đó, có tiếng hét kinh khủng:

- Hãy đứng lại!

Bọn thanh y bịt mặt quắc mắt đỏ ngầu nhìn Lâm Viết Hùng đứng cản đường.

Trung niên thanh y hỏi:

- Thằng nhỏ! Mày tên gì ? Muốn chết ư ?
- Ta là Ngọc Diện Nhân Lâm Viết Hùng.

Cái tên Lâm Viết Hùng đã làm cho bọn thủ hạ nơi Quỷ Điện kinh hãi. Chúng hét lên:

- á!

Quỷ Độc Lão Ma bước tới đứng song song với trung niên bịt mặt, định hợp thủ tấn công.

Bỗng nghe đằng sau có tiếng nói:

- Hãy lui ngay! Trong Hắc Cốc không cho phép các ngươi giao đấu với nhau.

Lâm Viết Hùng quay lại nói với Bách Độc Ma Tôn:

- Xin lão tiên bối đừng để bọn này chạy thoát ra ngoài.
- Tại sao ?
- Vì bọn này muốn ra ngoài dùng hoa? pháp hủy diệt Hắc Cốc.
- Việc đó đâu quan hệ gì đến mày! Hãy lui mau!

Trung niên thanh y nghe Bách Độc Ma Tôn lạnh nhạt với Lâm Viết Hùng tỏ ra đắc ý nói:

- Chúng ta ra khỏi nơi này tính sau.

Dứt lời, cả bọn áo xanh tẩu thoát ra ngoài, riêng Lâm Viết Hùng cứ đứng ngơ ngác nhìn Bách Độc Ma Tôn.

Bách Độc Ma Tôn lạnh lùng nhìn cử chỉ ngơ ngác của Lâm Viết Hùng, rồi hỏi:

- Ta đã tha cho mày khỏi tội chết vì câu nói khi nãy! Thôi hãy dẫn hai người bạn của mày đi ngay.

Lâm Viết Hùng không hiểu tại sao Bách Độc Ma Tôn khinh thường hành động của bọn Quỷ Điện như vậy ? Chẳng lẽ nghe lão phát giác được Song Nhạn đang ẩn núp trong kẹt đá, mà còn biết hai người này là đồng bọn của chàng nữa, làm cho chàng kinh hãi vô cùng.

Song Nhạn nghe lão nói cũng rợn người, không dấu mặt được nữa, phải nhảy ra đứng đằng sau Lâm Viết Hùng.

Lâm Viết Hùng bước tới cung kín nói:

- Chúng tôi đến đây nhờ cậy tiền bối một việc.

Bách Độc Ma Tôn nói:

- Đã hơn mười mấy năm nay, lão phu không tham dự đến việc giang hồ nữa.

- Xin lão tiền bối từ bi giúp cho.

Bách Độc Ma Tôn bực mình nói:

- Thằng nhỏ lì lợm! Nếu mày có gan lộn xuống Độc Trì thì ta cho phép mày nhờ cậy đến ta.

Dứt lời, lão toan xoay mình bỏ đi.

Lâm Viết Hùng gọi lại:

- Hãy khoan! Xin tiền bối đừng bước.

Bách Độc Ma Tôn quay lại hỏi:

- Việc gì vậy ?

- Bọn Quỷ Điện lúc nãy ra ngoài âm ma dùng hoa? pháo phá hủy Hắc Cốc và lấp Độc Trì.

- Lão phu đã nói chuyện đó không quan hệ đến mày, tại sao còn nhắc lại ?

- Lão tiền bối coi thường hành động của bọn chúng quá vậy ?

- Thôi! Mày đừng nói nhiều chán tai ta lắm! Hãy cút đi!

- Nhưng điều tiền bối vừa hứa, thì vẫn bối xin thực hiện!

- Thằng nhỏ! Mày dám xuống Độc Trì ? Đừng có nghĩ đại! Nếu mày muốn còn sống để mai sau lấy vợ đẹp thì hãy từ bỏ ý định ngông cuồng đó đi! Ta xem mày cũng khá đẹp trai, con gái không đến nỗi chê đâu.

Lâm Viết Hùng nói:

- Vẫn bối đã đến đây thì việc gì không dám làm ?

- Mày dám nhảy xuống Độc Trì ?

- Dám!

Song Nhạn nghe nói biến sắc, vội bước tới quỳ trước mặt chàng cất giọng rung rung:

- Xin chủ nhân chớ làm chuyện nguy hiểm ấy.

- Tại sao ?

- Chúng tôi không muốn chủ nhân mang hại.

- Ta đã quyết định rồi.

Bách Độc Ma Tôn cười nhạt một tiếng rồi nhảy xuống Độc Trì mất dạng.

Lâm Viết Hùng cau mày, nhìn Song Nhạn nói:

- Các người phá hỏng công việc của ta rồi. Hãy đứng đây.

- Chủ nhân đã bằng lòng hủy bỏ lời hứa vừa rồi chứ ?

- Không!

- Nước Độc Trì chạm đến xương thịt là tan rã. Những cái xác chết rồi chủ nhân không thấy sao ?

Lâm Viết Hùng trầm giọng nói:

- Các người không nhớ ta đã từng giao đấu với rắn độc Cửu Vĩ Đại Xà mà không bị nhiễm độc sao ?

- Thứ độc đó không nguy hiểm bằng nước Độc Trì.

- Dù có nguy hiểm mà ta đã hứa thì nhất định phải làm.

- Xin chủ nhân nghĩ lại.

Lâm Viết Hùng nghiêm giọng:

- Thôi! Đừng nói mãi. Hai người ra ngoài cốc canh chừng bọn Quỷ Điện dùng hỏa pháo phá Hắc Cốc. Còn việc này cứ để mặc ta.

Song Nhạn sợ hãi đứng dậy, nhưng không muốn đi. Lâm Viết Hùng nạt lớn:

- Đi mau! Hãy ra đó đề phòng âm mưu của chúng!

- Thưa chủ nhân... Chàng không để cho Song Nhạn nói gì thêm, gằn từng tiếng:

- Đó là mệnh lệnh của ta. Các người muốn chống lại à?
- Chúng tôi không dám.
- Vậy thì cứ theo lệnh của ta mà làm.

Song Nhạn cung kính nói:

- Chúng tôi làm xong việc này thì sao ?
- Cứ ở ngoài cốc chờ ta.
- Nếu... Lâm Viết Hùng biết trước Song Nhạn muốn nói gì rồi liền ngắt lời đáp:

- Với kỳ hạn là một ngày.
- Sau một ngày nếu không thấy chủ nhân ?
- Thì các người vào đây tìm ta.

Song Nhạn buộc lòng phải ra đi.

Lâm Viết Hùng liền tiến tới Độc Trì, nhìn xuống mặt nước.

Bao nhiêu ý nghĩ quay cuồng trong óc chàng. Chất kháng độc Hoạt Diệm Hương trong người chàng có thể chịu nổi với nước Độc Trì không ? Chàng đã dầm mình trong Hàn Băng Tuyền hơn nửa ngày có làm cho thân thể chàng hoá giải được mọi chất độc không?

Nhưng dù sao chàng đã hứa thì phải thực hiện cho kỳ được.

Chàng đặt chân xuống mặt nước.

Chàng cảm thấy chân chàng ngứa ngáy vô cùng.

Chàng rút chân lên thì chân chàng hết ngứa và trở lại bình thường.

Chàng nghĩ thầm:

- Nước Độc Trì độc thật, nhưng không đến nỗi làm cho ta rữa thịt tan xương. Nh vậy ta có thể lợi xuống được rồi.

Nhưng chàng lại tự nghĩ:

- Ta đã luyện được môn Phản Xưa. Thần Công trong Bí Kiếp Kinh Th, nếu dùng môn thần công ấy thành một vùng cang khí che khắp thân mình thì có thể xuống nước mà nước không chạm tới mình được.

Nghĩ như thế chàng toan vận công, thì bỗng đằng sau chàng phát ra tiếng nói nghe rợn người:

- Thằng nhỏ! Mà muốn chết à ?

Lâm Viết Hùng quay lại thì thấy Bách Độc Ma Tôn đã đứng sau lưng chàng tự bao giờ rồi.

Chàng đáp:

- Tôi đang thực hiện lời hứa đây.

- à! Mà muốn thử nước Độc Trì hả ?

- Mới thử sơ một tí đâu đã thấy gì.

- Mà không sợ nước Độc Trì sao ?

- Văn bối có duyên may đã ăn được mời cây Hoạ Diệm Hương, ngâm mình dưới Hàn Băng Tuyên, còn sợ gì chất độc nữa.

- Ô! Quả vậy thì đúng một kỳ duyên trên đời ta cha từng thấy.

Bách Độc Ma Tôn trở mắt nhìn chàng một lúc, rồi nói:

- Tinh thần của ngươi thật đáng khen, lão phu đành phải bỏ lệ để giúp ngươi một lần. Vậy hãy gọi hai đứa môn hạ của ngươi vào đây.

Lâm Viết Hùng kinh ngạc hỏi:

- Tiên bối đã rõ việc của văn bối muốn xin ?

Bách Độc Ma Tôn cười lớn, nói:

- Srao lại không biết. Hai tên môn hạ của ngươi bị nhiễm độc Cửu Vĩ Đại Xà đến đây xin phục hồi dung mạo chứ gì ?

- Srao tiên bối đoán được ?

- Tất cả những độc tính trên đời này ta nhìn qua đều rõ hết.

Lâm Viết Hùng tỏ vẻ khâm phục và nói:

- Nhưng chữa độc cho môn hạ của văn bối là việc sau. Trước nhất tiên bối nên đề phòng bọn Quỷ Điện âm mưu phá Hắc Cốc và Độc Trì.

- Việc đó lão phu đã biết rồi.

- Lão tiên bối đã biết, sao còn thả bọn chúng ra ngoài ?

- Ai bảo ta thả bọn chúng ?

- Lão tiên bối đã đuổi chúng đi rồi kia mà ?

- Ha ha... Chúng nó đã cả gan vào đây chết là đáng số!

Lâm Viết Hùng không hiểu gì cả, nói:

- Xin phép lão tiên bối, vãn bối đi gọi môn hạ.

Dứt lời, Chàng phóng mình ra ngoài cốc.

Chớp mắt chàng đã chạy tới miệng cốc.

Bỗng nhiên những tiếng rên rỉ nổi lên, lẫn với tiếng dầy đành đạch trên mặt đất.

Chàng sợ hãi tánh mạng của Song Nhạn bị hại nên vội phóng nhanh đến.

Thì toàn là xác của bọn áo xanh bịt mặt nằm chết ngổn ngang vì ngộ độc. Riêng Quỷ Độc Lão Ma thì cha chết, nhưng nằm lộn rên rỉ, mặt mày nhăn nhó tay chân cứng đờ.

Song Nhạn trông thấy chàng hiện đến mừng quá reo to:

- Chủ nhân vẫn mạnh khoẻ chứ ?

Lâm Viết Hùng không để ý đến lời nói của Song Nhạn, quét mắt nhìn một vòng, nghĩ thầm:

- Bách Độc Ma Tôn không truy sát bọn này, mà chỉ dùng chất độc hạ sát một cách khủng khiếp!

Song Nhạn lại hỏi:

- Chủ nhân đã xuống Độc Trì ?

- Không! Nhưng Bách Độc Ma Tôn đã chấp thuận lời yêu cầu giải cứu cho hai người rồi.

Song Nhạn nghe xong mừng quýnh lên.

Đã ba năm, đôi uyên ương này sống trong đau khổ vì hình dáng đổi thay, ai trông thấy cũng ghê tởm, nếu được phục hồi dung mạo thì còn gì bằng.

Bấy giờ Quỷ Độc Lão Ma thấy Lâm Viết Hùng bèn cất giọng năn nỉ:

- Lâm thiếu hiệp! Xin thiếu hiệp mở lòng từ bi cứu lão phu được thoát chết.

Lâm Viết Hùng nóng lòng biết tin tức Lý Hương Xưa nên nói với lão:

- Được! Ta cứu ngươi, nhưng với điều kiện.

- Điều kiện gì xin cho biết.

- Ta hỏi ngươi ai đã thương Hàn Sĩ Hạ ?

- Cô gái Lý Hương Xưa, đệ tử của Bách Độc Ma Tôn.

- Hiện giờ nàng ở đâu ?

- Nàng bị giam giữ trong Quỷ Điện.

Lâm Viết Hùng hét lên một tiếng, muốn tung chưởng giết chết Quỷ Độc Lão Ma cho hả giận, nhưng chàng không phải là người phản bội lời hứa. Chàng dịu giọng nói:

- Thôi được! Ngày gần đây ta sẽ đến cứu nàng và phá nát Quỷ Điện luôn.

Dứt lời Chàng đưa tay điểm vào huyệt đạo của Quỷ Độc Lão Ma.

Phút chốc lão lồm cồm ngồi dậy, cảm đầu chạy ra miệng cốc, không nói một lời nào.

Lâm Viết Hùng quay sang bảo Song Nhạn:

- Chúng ta trở vào Độc Trì!

Ba người vào đến nơi, Lâm Viết Hùng cung kính nói với Bách Độc Ma Tôn:

- Xin tiên bối giải độc cho môn hạ của vãn bối.

Bách Độc Ma Tôn bảo Song Nhạn đứng bờ ao, rồi thỉnh linh phát chưởng đánh rơi cả hai người xuống mặt nước.

Hai tiếng hét chói lọi của Song Nhạn phát ra. Song Nhạn loi ngoi nằm dưới Độc Trì.

Lâm Viết Hùng biến sắc, tung mình toan nhảy theo cứu Song Nhạn.

Bách Độc Ma Tôn cản lại:

- Mà muốn làm gì vậy ?

- Suao lão tiên bối không cho chúng uống thuốc gì cả, mà lại đánh chúng văng xuống Độc Trì ?

- Mày cãi lời lão phu à ?

- Nếu lão tiên bối có ác ý buộc lòng vẫn bối phải thất lễ.

- Hừ! Nếu mày không muốn ta giải độc cho chúng nó thì hãy dẫn chúng nó cút đi. Bây giờ cũng cha muộn.

Lâm Viết Hùng đưa mắt nhìn mặt hồ, thấy Song Nhạn đã nằm trên bờ, mình mẩy ướt đầm nước Độc Trì, miệng thở phì phào, nhưng không có hiện tượng nào trúng độc cả.

Chàng vội chấp tay xin lỗi:

- Vẫn bối quá ngu muội, đã xúc phạm đến lão tiên bối.

- Ta không trách mày.

Vừa nói, lão vừa lấy ra hai viên thuốc bỏ vào miệng Song Nhạn mỗi người một viên.

Song Nhạn vừa uống xong, bỗng vùng dậy bỏ chạy vào rừng như hai con hổ dữ, miệng rú lên mấy tiếng kinh khủng.

Lâm Viết Hùng cha kịp mừng phải thêm một lần kinh hoàng nữa.

Chàng vội tung mình nhảy theo.

Bách Độc Ma Tôn đưa tay cản lại:

- Để yên cho chúng nó chạy đi.

Chỉ trong chớp mắt, Song Nhạn đã biến mất.

- Tại sao vậy ?

- Thuốc giải độc cần phải có sức mạnh, và công phạt mới đẩy hết các chất độc ra ngoài.

Chàng vẫn còn thắc mắc, hỏi:

- Lão tiên bối đánh chúng nó rơi xuống Độc Trì sao chúng không bị nhiễm độc ?

Bách Độc Ma Tôn nói:

- Vì chúng nó trước đây đã nhiễm độc Cửu Vĩ Đại Xà. Nay bị nước Độc Trì nhiễm vào nữa thì chỉ có công lực đuổi những chất độc cũ ra ngoài. Ta đã dùng phương pháp Dĩ Độc Trị Độc.

- Nhưng sao tiền bối phải dùng chưởng đánh chúng nó văng xuống ao ?

- Lão phu đánh bất ngờ là để chúng sợ hãi, kinh mạch mở ra, chất độc được giải nhanh hơn.

Lâm Viết Hùng cúi đầu khâm phục:

- Nhưng tại sao chúng uống thuốc xong lại bỏ chạy vào rừng ?

- Đó là chất thuốc hoá giải có một sức mạnh làm cho bệnh nhân không chịu nổi.

Hai người đang nói chuyện thì bỗng thấy Song Nhạn trở vào. Một chàng trai khôi ngô tuấn tú, một cô gái đài các trầm anh, thật xứng đôi vừa lứa.

Hai người đã phục hồi dung mạo, bước đến ra mắt Bách Độc Ma Tôn.

Bách Độc Ma Tôn cười hì hì:

- Chúng bây đã phục hồi dung mạo rồi.

Song Nhạn quỳ xuống tạ ơn.

Bách Độc Ma Tôn nói:

- Hãy cảm ơn chủ nhân của các ngươi. Ta vì chủ nhân của các ngươi mà bỏ qui luật.

Song Nhạn lại đến trước mặt Lâm Viết Hùng quỳ lạy.

Lâm Viết Hùng đỡ dậy, nói:

- Không cần phải giữ lễ. Ta chỉ trả ơn cho hai ngươi mà thôi.

- Chúng tôi theo hầu hạ chủ nhân suốt đời để trả ơn.

Bách Độc Ma Tôn nói:

- Thôi! Ta đã làm xong lời hứa, các ngươi hãy tự tiện ra đi. Ta cần nghỉ ngơi một chút.

Lâm Viết Hùng nói:

- Thưa tiền bối! Văn bối có quen một người đệ tử của tiền bối là Lý Hương Xưa.

- Ngươi quen với Lý Hương Xưa ?

- Phải!

- Hiện giờ nó ở đâu ?

- Vãn bối nghe tin nàng bị U Vương Quỷ Điện bắt.

Bách Độc Ma Tôn nói:

- U Vương Quỷ Điện là tổ chức nào trong giang hồ vậy ?

- Thừa tiên bối, đó là tổ chức bí mật mà vãn bối cha tìm ra.

Bách Độc Ma Tôn nói:

- Trước đây nó bị đánh bại dưới tay bọn bịt mặt áo xanh, có đến tìm ta chữa thương. Ta đã không can dự việc giang hồ, nên khuyên nó ở đây tu luyện. Nhưng nó không bằng lòng quyết ra đi báo thù. Ta có cho nó một cái áo lót bằng lông nhím. áo ấy mặc vào thì không một ai sờ đến mình nó mà không bị nhiễm độc. Ta không tin nó có thể bị ai bắt hết.

- Thừa tiên bối! Việc này vãn bối chỉ nghe nói mà thôi, chứ cha rõ thực h.

Bách Độc Ma Tôn nói:

- Thôi các người đi đi. Ta không còn thì giờ nói chuyện nhiều hơn.

Dứt lời, Bách Độc Ma Tôn nhảy xuống Độc Trì biết mất.

Lâm Viết Hùng dắt Song Nhạn trở ra Hắc Cốc.

Khi đến miệng cốc, Song Nhạn nói với Lâm Viết Hùng:

- Bây giờ chủ nhân định về đâu.

Lâm Viết Hùng nói:

- Ta cần tìm đến U Vương Quỷ Điện để cứu Lý Hương Xưa, còn hai người nên trở lại Nam Hải, dò xét giúp ta những môn đồ của Huyền Cung Môn hiện nay ra thế nào.

Song Nhạn nói:

- U Vương Quỷ Điện là chỗ nguy hiểm, chủ nhân đi một mình sao tiện ?

- Các người chớ lo. Các người chỉ cần giúp ta về tin tức Huyền Cung Môn là đủ.

Song Nhạn biết mỗi khi Lâm Viết Hùng đã quyết định điều gì thì không thể trái lời, liền cúi đầu tuân lệnh, rồi phóng mình chạy đi như tên bắn.

Song Nhạn vừa đi được một đoạn đường độ vài trăm dặm thì bỗng gặp một bóng vàng thoáng qua với tốc độ nhanh không thể tả.

Song Nhạn liền phi thân đuổi theo, nhưng chiếc bóng này cứ len lõi mãi trong rừng lúc ẩn lúc hiện.

Vì cho đó là kẻ gian tình, Song Nhạn cứ đuổi theo mãi để dò xét.

Bỗng bóng vàng dừng lại. Thì ra đó là một thiếu nữ tuyệt đẹp.

Nàng quắc mắt nhìn Song Nhạn hỏi:

- Các ngươi là ai mà dám đuổi theo ta ?

Song Nhạn cười lớn:

- A! Ngươi làm sao thoát được tầm mắt chúng ta được.

Ngươi là người tổ chức nào, hãy nói mau ?

Cô gái áo vàng “hừ” một tiếng, nói:

- Các ngươi không có quyền hỏi chuyện đó.

- Chúng ta buộc ngươi phải nói.

- Nếu ta không nói thì sao ?

- Buộc lòng chúng ta phải dùng bạo lực.

Cô gái áo vàng cười lớn:

- Các ngươi quen thói vô lễ. Ta nói cho các ngươi biết, bản cô nương cha bao giờ khiếp sợ bạo lực.

- Nhưng ngươi là ai ?

- Lư Hoàng Yên.

- Lư Hoàng Yên ?

- Các ngươi kinh ngạc ư ?

- Ngươi có phải là người của U Vương Quỷ Điện không?

- Nếu phải thì sao ? Còn nếu không thì sao ?

- Nếu phải thì chúng ta hoá kiếp ngay, còn nếu không phải thì nhờ một việc.

Lư Hoàng Yên tánh ngang bướng, thấy Song Nhạn nói lái nhải nổi nóng phát tay búa ra một chưởng.

Tuy cái phát tay nhẹ nhàng mà gió lộng vù vù, ép tới Song Nhạn như núi đè sóng búa.

Song Nhạn cũng đâu phải là tay vừa, hai người hợp công đối phó.

Bùng!....

Cát bụi bay ngất trời! Cả ba người đều thối lui hai bước mới đứng vững.

Song Nhạn kinh ngạc, không ngờ Lư Hoàng Yên, cô gái áo vàng này có một công lực đặc dị như vậy.

Hai bên còn đang thủ thế, thì từ xa một bóng người thon thon mặt đồ trắng, phi thân tới, đáp nhe giữa chiến trường.

Lư Hoàng Yên gọi lớn:

- Xuân Chờ cô nương!